

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Karla Kosteckého a soudců Mgr. Lucie Trejbalové a JUDr. Pavla Vacka, ve věci žalobce: **L.P.**, nar. xx Na P. xx, L. xx, právně zastoupen Mgr. Davidem Hejzlarem, advokátem, se sídlem tř.1.máje 97, 460 01 Liberec 1 proti žalovanému: **Finanční úřad v Liberci**, se sídlem Tř. 1. máje 97/25, 460 02 Liberec, v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem

t a k t o :

- I. Žaloba na ochranu před nezákonným zásahem spočívajícím v provádění daňové kontroly zahájené dne 9. 10. 2009 a vztahující se k dani z příjmu fyzických osob za zdaňovací období 2006 a 2007 se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se ve včas podaném žalobním návrhu domáhá ochrany před nezákonným zásahem podle § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), který spatřuje v tom, že žalovaný vůči němu vede daňové řízení ve věci daně z příjmu fyzických osob za rok 2006, přestože již došlo ve vztahu k této daňové povinnosti k uplynutí prekluzivní lhůty podle § 47 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „daňový řád“).

Žalobce je toho názoru, že k zahájení probíhající daňové kontroly došlo až v roce 2010, přestože prekluzivní lhůta podle § 47 daňového řádu uplynula v dané věci již ke dni 31.12.2009. Žalovaný sice dne 9.10.2009 sepsal protokol o zahájení daňové kontroly, tento protokol však nelze dle setrvalé judikatury správních soudů považovat za faktické zahájení kontroly, které má ve smyslu § 47 odst. 2 daňového řádu za následek prodloužení základní tříleté prekluzivní lhůty. Na základě uvedeného protokolu bylo totiž žalobci toliko oznámeno, že je vůči němu zahájena daňová kontrola, aniž by bylo příslušné jednání spojeno s vlastní

kontrolní činností. K faktické kontrolní činnosti při tomto jednání ani nemohlo dojít, neboť se uskutečnilo shodou okolností; pracovník žalovaného využil k sepsání protokolu příležitosti, kdy žalobce navštívil finanční úřad z jiných důvodů. Žalobce o zamýšlené daňové kontrole nic nevěděl, a proto s sebou neměl připraveny žádné podklady, které by mohly být předmětem kontrolní činnosti. Podle žalobce na uvedené jednání ze dne 9.10.2009 nenavázal do konce roku 2009 žádný úkon žalovaného, který by vedl k faktickému provedení kontroly.

Žalobce v této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.2.2006, čj. 8 Afs 7/2005-96, a nálezy Ústavního soudu ze dne 15.3.2010, sp. zn. I. ÚS 2082/09 a ze dne 2.12.2008, sp. zn. I. ÚS 1611/07. S odkazem na citovanou judikaturu žalobce namítá, že v projednávaném případě došlo v roce 2009 toliko k formálnímu zahájení kontroly, neboť po příslušném jednání nenásledovaly v přiměřené lhůtě žádné konkrétní kontrolní úkony, kterými by žalovaný u daňového subjektu ověřoval a objasňoval skutečnosti rozhodné pro stanovení daně, resp. žádné takové úkony se nedostaly do informační sféry žalobce. Proto ke dne 31.12.2009 došlo ve vztahu ke zdaňovacímu období 2006 k uplynutí prekluzivní lhůty a další postup správce daně v této věci byl již proto bezpředmětný a nezákonný.

K výzvě ze dne 3.12.2009, čj. 246493/09/192931501541, žalobce uvádí, že tato výzva nebyla žalobci do konce roku 2009 doručena, a to ani za použití fikce podle § 17 odst. 5 daňového řádu. Žalovaný totiž doručoval žalobci danou výzvu na adresu Na P.xx, L xx, kde se však žalobce již několik let nezdržuje. Na uvedené adrese bydlí pouze jeho matka; žalobce se na počátku roku 2008, kdy zde svůj byt prodal, přestěhoval do bytu na adrese B. xx, L. x. Od uvedené doby žalobce tento byt na ul. B. trvale užívá, a to na základě nájemní smlouvy, jejíž kopie je přiložena žalobě. Proto si žalobce výzvu žalovaného na adrese Na Pískovně 667/44 nepřevzal, a ani nemohl převzít. Po marném uplynutí úložní doby vhodil poštovní doručovatel výzvu do domovní schránky matky žalobce, která ji zde vyzvedla, a na počátku roku 2010 předala žalobci. Žalobce bezprostředně poté, konkrétně dne 6.1.2010, reagoval na výzvu omluvou. Žalobce se tedy s předmětnou výzvou žalovaného seznámil, avšak stalo se tak až na počátku roku 2010. K doručení výzvy žalovaného ze dne 3.12.2009 nedošlo do konce roku 2009. Žalobce se na adrese, kam byla výzva doručována, nezdržuje; navíc zde nemá ani vlastní poštovní schránku. Proto nebylo možné v daném případě ani dovodit, že k doručení písemnosti došlo za použití fikce, tj. uplynutím patnáctého dne od uložení této písemnosti na poště. Na základě dané výzvy nemohlo dojít k přerušení prekluzivní lhůty podle § 47 daňového řádu.

Žalobce má na základě shora uvedených skutečností za to, že v daném případě je nutno postup žalovaného označit za nezákonný zásah správního orgánu ve smyslu § 85 s. ř. s., neboť žalovaný vede vůči žalobci daňovou kontrolu ve věci daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2006, přestože již v dané věci došlo k uplynutí prekluzivní lhůty dle § 47 odst. 1 daňového řádu.

V rozhodnutí o námitce podle § 16 odst. 4 písm. d) daňového řádu ze dne 30.4.2010, čj. 123764/10/192931505133, žalovaný uvedl, že dne 9.10.2009 zahájil pracovník žalovaného kontrolu daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2006. Z protokolu o zahájení kontroly čj. 206996/09/192931501541 je patrné, že pracovník žalovaného seznámil žalobce

se skutečností, že u něj byla zahájena kontrola za předmětné období a vyzval ho, aby do 15 dnů předložil doklady k prokázání údajů uvedených v daňovém přiznání.

Žalobce do uvedeného termínu požadované doklady nepředložil, proto ho pracovník správce daně výzvou ze dne 3.12.2009, čj. 246493/09/19293151541, vyzval, aby předložil přehled jednotlivých prodejů nemovitostí za rok 2006 s rozčleněním na příjmy podléhající dani a příjmy od daně osvobozené podle § 4 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů (dále jen „zákon o daních z příjmů“), aby předložil kupní smlouvy týkající se pořízení a prodeje těchto nemovitostí, znalecké posudky a další doklady spojené s prodejem nemovitostí. Termín, do kterého byl daňový subjekt povinen požadované důkazní prostředky předložit, byl stanoven na 7.1.2010. Předmětná výzva byla daňovému subjektu doručena 20.12.2009. S uvedenou výzvou se daňový subjekt prokazatelně seznámil, což dokládá jeho „omluva za nedostavení se na výzvu“ datovaná 6.1.2010.

Žalovaný tak konstatoval, že pracovník žalovaného po zahájení daňové kontroly 9.10.2009 učinil konkrétní kontrolní úkon k ověření a objasnění skutečností rozhodných pro stanovení daně, když daňový subjekt vyzval 3.12.2009 k prokázání skutečností podle § 31 odst. 9 daňového řádu. Nelze tedy vyhovět námitce daňového subjektu, že k faktickému zahájení kontroly daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2006 došlo až v roce 2010, tedy po uplynutí prekluzivní lhůty podle § 47 daňového řádu.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě nejprve polemizuje s tím, že žalobci nebyla doručena výzva ze dne 3.12.2009, čj. 246493/09/192931501541, na adresu Na P.xx, L xx. Podle jeho názoru daná výzva byla doručena na správnou adresu, neboť v průběhu roku 2008 až 2010 žalobce na této adrese písemnosti přebíral, v přihlášce k registraci pro fyzické osoby tuto adresu sám uvedl a tato adresa je uvedena i v databázi evidence obyvatel. Žalobce uvádí danou adresu na všech písemnostech, které vydal (mimo jiné i na žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu). Podle sdělení poštovní doručovatelky byla v době doručení výzvy domovní schránka na uvedené adrese označena – L.P. u I.P. Z těchto skutečností žalovaný dovozuje, že k doručení předmětné výzvy došlo v souladu s § 17 daňového řádu.

Žalovaný dále uvádí, že zahájení kontroly daně z příjmu fyzických osob za zdaňovací období roku 2006 a 2007 u žalobce nemůže být posuzováno za zcela formální úkon, protože žalobce byl v průběhu jednání vyzván k předložení daňové evidence roku 2006 na základě informací o prodejkách a směnách realizovaných v roce 2006 získaných z katastrálních úřadů – viz Protokol o ústním jednání čj. 206996/09/192931501541 ze dne 9.10.2010. Nelze tudíž dovozovat, že daňová kontrola nebyla zahájena zákonným způsobem, což by mělo významné důsledky z hlediska posuzování uplynutí prekluzivní lhůty podle § 47 daňového řádu. Žalovaný má dále za to, že daňová kontrola, k jejímuž provedení je žalovaný zmocněn ustanovením § 16 daňového řádu není vedena v rozporu se zákonem a nelze se proto dovolávat ochrany před nezákonným zásahem správního orgánu.

Krajský soud zahájil řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu třetího zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Ve správním spise soud předně nachází předvolání k zahájení daňové kontroly ze dne 2.9.2009, čj. 198389/09/192931501541, kterým byl žalobce předvolán na den 22.9.2009 k zahájení daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2006. Tímto předvoláním byl žalobce vyzván k tomu, aby předložil daňovou evidenci podle § 7b zákona o daních z příjmů, přičemž kontrola bude zaměřena na ověření správnosti dílčího základu daně z pronájmu a ostatních příjmů z prodeje nemovitostí. Konkrétně byl žádán, aby předložil přehled příjmů a výdajů z pronájmu včetně dokladů a nájemních smluv. V případě příjmů z prodeje nemovitostí, měl předložit přehled příjmů podléhajících dani a přehled příjmů od daně osvobozených podle ustanovení § 4 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Měl předložit i kupní smlouvy na prodej nemovitostí, směnné smlouvy, to vše včetně znaleckých posudků, smlouvy na pořízení těchto nemovitostí včetně znaleckých posudků a další výdajové doklady podle § 10 odst. 5 zákona o daních z příjmů.

Ve spise je dále založen protokol o ústním jednání ze dne 9.10.2009, čj. 206996/09/192931501541, jehož předmětem bylo zahájení kontroly daně z příjmu fyzických osob za zdaňovací období 2006 a 2007. V textu protokolu bylo specifikováno, že předmětem kontroly bude ověření správnosti údajů uvedených v daňovém přiznání – příjmů z pronájmu a příjmů z prodeje nemovitostí – za rok 2006 a 2007. Pracovník žalovaného tímto protokolem vyzval poplatníka, aby předložil daňovou evidenci roku 2006 vedenou v souladu s § 7b) zákona o daních z příjmů, která je nezbytně nutná k provedení daňové kontroly příjmů z pronájmu za rok 2006, a další doklady spojené s příjmy a výdaji z prodeje nemovitostí za roky 2006 a 2007. V protokole se dále uvádí, že žalobce byl již ke kontrole předvolán, nicméně ve stanovený termín se nedostavil. Pracovník žalovaného má pochybnosti, že žalobce v daňovém přiznání 2006 a 2007 uvedl veškeré příjmy z prodeje nemovitostí podléhajících dani – viz smlouvy z oddělení daně z převodu nemovitostí Finančního úřadu v Liberci. Dle informací získaných z katastrálních úřadů má žalovaný informace o prodejech a směnách roku 2006 podle třiceti smluv. Žalobce byl vyzván, aby předložil přehled prodeje za rok 2006 s rozčleněním příjmů podléhajících dani podle § 10 odst. 1 písm. b) zákona o daních z příjmů a od daně osvobozených podle ustanovení § 4 odst. 1 písm. b) téhož zákona. Žalobce měl předložit též podklady pro výpočet výdajů k nim náležejícím. Termín podání písemností byl stanoven ve lhůtě 15 dnů. Žalobce měl předložit též doklady, které se týkají příjmů z prodeje a směny nemovitostí v roce 2007. Žalobce přislíbil, že žalovanému do 15 dnů zavolá, neboť v dané době byl nemocen. Protokol byl podepsán jak pracovníkem žalovaného, tak žalobcem.

Dalším úkonem žalovaného vůči žalobci byla výzva ze dne 3.12.2009, čj. 246493/09/192931501541, kterou byl žalobce vyzván k předložení totožných dokladů, jako tomu bylo již v případě protokolu o ústním jednání ze dne 9.10.2009.

Podle § 82 s. ř. s. každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen "zásah") správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu, trvá-li takový zásah nebo jeho důsledky anebo hrozí-li jeho opakování.

Co je třeba rozumět nezákonným zásahem ve smyslu citovaného ustanovení zákon nespecifikuje. V dané věci soud vycházel ze stavu judikatury správních soudů, která čerpá

z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3.6.2004, čj. 2 Afs 17/2003-54, podle něhož „...spadá pod pojem zásahu velké množství faktických činností správních orgánů, ke kterým jsou různými zákony oprávněny. Jde o úkony neformální, pro které mohou a nemusí být stanovena pravidla, např. faktické pokyny (typicky v dopravě), bezprostřední zásahy (při ohrožení, při demonstraci, příkazy ke zjednání nápravy), zajišťovací úkony atd. Jedná se tedy obecně o úkony, které nejsou činěny formou rozhodnutí, ale přesto jsou závazné pro osoby vůči nimž směřují. Tyto osoby jsou povinny na jejich základě něco konat, nějaké činnosti se zdržet nebo nějaké jednání strpět, a to na základě jak písemného, tak i faktického (ústního či jinak vyjádřeného) pokynu či příkazu. Kromě neformálnosti samotného zásahu je neformální i donucení v případě nerespektování pokynu či příkazu (když ovšem i donucení je zahrnuto pod legislativní zkratku „zásah“). Zahájení kontroly je určitým úkonem správce daně směřujícím proti daňovému subjektu a jsou s ním spojeny povinnosti kontrolovaného subjektu. Průběh kontroly je pak charakterizován řadou postupně prováděných úkonů pracovníka kontroly provádějícího směřujících vůči kontrolovanému subjektu (§ 16 daňového řádu). Při nedodržení zákona nebo překročení jeho rámce, by se mohlo jednat o nezákonný zásah.“ Tuto právní úvahu převzal Nejvyšší správní soud i do usnesení rozšířeného senátu ze dne 31.8.2005, čj. 2 Afs 144/2004, kde jednoznačně konstatoval, že zahájení i provádění daňové kontroly může být podle okolností nezákonným zásahem, proti kterému je možno podat žalobu podle § 82 a násl. s. ř. s.

Žalobce se domnívá, že zahájení daňové kontroly protokolem o ústním jednání ze dne 9.10.2009, čj. 206996/09/192931501541, bylo toliko formálním úkonem, kterým nedošlo k právně relevantnímu přerušení prekluzivní lhůty. K faktickému zahájení daňové kontroly dle přesvědčení žalobce došlo až v roce 2010, kdy podle svého tvrzení obdržel výzvu žalovaného ze dne 3.12.2009, č. j. 246493/09/192931501541.

S ohledem na formulaci námítky je soud povolán k posouzení otázky řádného zahájení daňové kontroly, a to ve vztahu k běhu prekluzivní lhůty pro případné doměření daně. Pokud by totiž tato daňová kontrola byla zahájena řádně, jednalo by se o úkon přerušující běh prekluzivní lhůty obsažené v ustanovení § 47 daňového řádu a k prekluzi daňové povinnosti za rok 2006 by tak nedošlo. Podle odst. 1 cit. ustanovení totiž platí, že „pokud tento nebo zvláštní zákon nestanoví jinak, nelze daň vyměřit ani doměřit či přiznat nárok na daňový odpočet po uplynutí tří let od konce zdaňovacího období, v němž vznikla povinnost podat daňové přiznání nebo hlášení nebo v němž vznikla daňová povinnost, aniž by zde současně byla povinnost daňové přiznání nebo hlášení podat.“ Odst. 2 věta první nicméně stanoví, že „byl-li před uplynutím této lhůty učiněn úkon směřující k vyměření daně nebo jejímu dodatečnému stanovení, běží tříletá lhůta znovu od konce roku, v němž byl daňový subjekt o tomto úkonu zpraven.“

K tomu je třeba uvést, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu nestačí, pokud je daňová kontrola zahájena formálně. Podle rozsudku ze dne 20. 6. 2005, čj. 5 Afs 36/2003-87 (publ. pod č. 698/2005 Sb. NSS) „za okamžik zahájení daňové kontroly není možno považovat sepsání protokolu o jejím zahájení, v němž je daňový subjekt pouze seznámen se skutečností, že u něj bude v následujícím období daňová kontrola prováděna, aniž by byly ze strany správce konány jakékoli úkony s kontrolou související.“ Tento názor je blíže rozveden v rozsudku ze dne 17. 2. 2006, čj. 8 Afs 7/2005-96 (publ. pod č. 1480/2008 Sb. NSS): „Formální sepsání protokolu o zahájení daňové kontroly

nelze považovat za úkon směřující k vyměření daně a přerušující běh prekluzivní lhůty ve smyslu § 47 odst. 2 cit. zákona, provedl-li správce daně první faktický úkon daňové kontroly deset měsíců po jejím formálním zahájení a více než čtyři měsíce po datu, kdy měla uplynout prekluzivní lhůta pro možné doměření daně.“ Z citované judikatury je tedy jasné, že zahájení daňové kontroly je způsobilé přerušit běh prekluzivní lhůty jen tehdy, jestliže se nejedná o úkon veskrze formální. Jeho formálnost nicméně nelze hodnotit pouze s ohledem na jeho samotnou podobu, nýbrž v kontextu celého daňového řízení, tj. s přihlédnutím na úkony správce daně, které zahájení daňové kontroly předcházejí a zejména následují.

V nyní projednávané věci, jak konstatováno výše v tomto rozsudku, z obsahu spisu plyne, že se žalobcem byl dne 9.10.2009 sepsán protokol o ústním jednání čj. 206996/09/192931501541, jehož předmětem bylo zahájení kontroly daně z příjmu fyzických osob za zdaňovací období 2006 a 2007. V protokolu bylo přesně specifikováno, že žalovaný bude zkoumat příjmy z pronájmu a příjmy z prodeje nemovitostí, že jeho pochyby o řádném splnění daňových povinností žalobcem za roky 2006 a 2007 vyplývají z informací získaných z katastrálního úřadu a smluv z oddělení daně z převodu nemovitostí Finančního úřadu v Liberci. Žalovaný rovněž uvedl, který typ dokumentů ho v souvislosti s předmětem daňové kontroly zajímá.

Jak patrně z citovaného protokolu oznámení zahájení daňové kontroly žalovaný spojil s úkonem (výzvou) k předložení dokladů přímo se vztahujících k předmětu kontroly, čímž kontrolu v daném okamžiku řádně zahájil. Nejednalo se tedy o ryze formální úkon, ze kterého by byla patrná snaha žalovaného o přerušení běhu prekluzivní lhůty pro možné doměření daně (viz citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20.6.2005, čj. 5 Afs 36/2003-87). Soud tak za zahájení daňové kontroly považuje toto ústní jednání a nikoli až výzvu ze dne 3.12.2010, jak uvádí žalobce. Ústní jednání ze dne 9.10.2010 obsahovalo úkon směřující k vyměření daně nebo k jejímu dodatečnému stanovení ve smyslu § 47 odst. 2 daňového řádu.

Odkazuje-li žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.2.2006, čj. 8 Afs 7/2005-96, pak je třeba připomenout, že Nejvyšší správní soud rozhodoval o situaci, kdy správce daně provedl první faktický úkon daňové kontroly deset měsíců po jejím formálním zahájení a více než čtyři měsíce po datu, kdy měla uplynout prekluzivní lhůta pro možné doměření daně. Z toho Nejvyšší správní soud dovodil, že správce daně svévolně přerušil daňovou kontrolu a její pokračování odložil na pozdější dobu. Proto sepsal protokolu o zahájení daňové kontroly podle § 16 daňového řádu nebylo možné považovat za úkon směřující k vyměření daně a přerušující běh prekluzivní lhůty ve smyslu § 47 odst. 2 cit. zákona. V nyní souzené věci bylo zahájení daňové kontroly prováděné výzvou k předložení relevantních dokladů. Další výzva, obsahově totožná s tou, kterou žalovaný učinil již při zahájení daňové kontroly, byla žalovaným vydána po měsíci a půl po termínu, kdy měl žalobce tyto doklady předložit (do 15 dnů po zahájení daňové kontroly). Žalobce sám přislíbil, že se s žalovaným do 15 dnů telefonicky spojí, přičemž z daňového spisu ani z vyjádření žalobce před soudem nevyplývá, že by tak učinil. Soud tak spatřuje v postupu žalovaného kontinuitu a nikoli situaci, která by připomínala „odložení“ provádění daňové kontroly, jež by nasvědčovala formálnímu zahájení daňové kontroly.

V případě nálezu Ústavního soudu ze dne 15.3.2010 sp. zn. I. ÚS 2082/09 a ze dne 2.12.2008, sp. zn. I. ÚS 1611/07, byla řešena otázka povinnosti správních soudů se otázkou existence uplynutí prekluzivní lhůty k zahájení daňové kontroly zabývat postupem ex offio, nikoli problematika formálního zahájení daňové kontroly a následné prodlevy v provádění dalších úkonů ze strany správce daně. Tyto nálezy proto nemají bezprostřední souvislost s právě souzenou věcí.

Otázkou doručování výzvy ze dne 3.12.2009, čj. 246493/09/192931501541, se soud za daného stavu nezabýval.

V návaznosti na uvedené soud konstatuje, že na straně žalovaného žalobcem namítaná pochybení, a proto žalobu jako nedůvodnou podle § 87 odst. 3 s. ř. s. zamítl, jak uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s řízením před zdejším soudem žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě 2 týdnů od doručení jeho písemného vyhotovení, k Nejvyššímu správnímu soudu, prostřednictvím **soudu podepsaného**, písemně, trojmo.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel podle § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen **advokátem**.

Kasační stížnost lze podat pouze **z důvodů** uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. Podle § 106 odst. 1 s. ř. s. musí kasační stížnost **obsahovat** kromě obecných náležitostí označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu rozhodnutí bylo doručeno.

Kasační stížnost **n e m á** odkladný účinek. Jiné opravné prostředky nejsou přípustné.

V Liberci dne 8. října 2010

Mgr. Karel Kostelecký, v.r.
předseda senátu